

úplně nebo částečně pominula, když hlavní pohledávka, jejímž soudním vymáháním ona útratová pohledávka vzešla, byla předmětem vyrovnání v řízení vyrovnávacím. Ustanovení prvního odstavce § 53 vyr. ř., dle něhož dlužník sprostěn je závazku, věřitelům dodatečně nahraditi úbytek, jež vyrovnáním utrpěli, nevztahuje se na ni, poněvadž nebyla předmětem řízení vyrovnávacího. Dle pátého odstavce § 53 vyr. ř. ovšem pohledávky, uvedené v prvním odstavci § 27 vyr. ř., nemohou po vyrovnání již býti uplatňovány, ale tento první odstavec § 27 týká se jen úroků, od zahájení řízení vyrovnávacího z osobních pohledávek, jakož i útrat, jež vzešly jednotlivým věřitelům z jejich účasti na řízení vyrovnávacím, tedy nikoliv útrat, jež vzešly vedením sporu; obdoby pátého odstavce § 53 vyr. ř. dle § 7 obč. zák. nelze zde užiti, poněvadž nejde o případ podobný, nýbrž podstatně různý. Důvodem tohoto pátého odstavce § 53 totiž jest úvaha zákonodárcova, že vyloučením vedlejších závazků, naznačených v prvním odstavci § 27 vyr. ř., z uplatňování po uzavření vyrovnání nenastává věčný, nýbrž vlastně jen účetnický přesun nároku věřitelova, poněvadž procentní kvota věřitelů při vyrovnání by se zmenšila o tolik, mnoho-li by bylo třeba, by i tyto vedlejší závazky byly kryty, a zákonodárce nechtěl připustiti, aby věřitel mohl po ukončeném vyrovnacím řízení ještě na dlužníkově, jemuž se dostalo výhody vyrovnání v příčině všech jeho dluhů, jež byly předmětem vyrovnávacího řízení, vymáhati nepatrné pohledávky, tvořící jen mizivou část celku, to tím méně, ježto i podle zásad poctivého obchodování dlužno máti za to, že věřitel jest odbyt kvotou jemu přislíbenou. Totéž platí dle pátého odstavce § 156 konk. řádu v příčině řízení konkursního. Na pohledávky útratové, vzešlé samostatným vedením sporu před soudem procesním, nelze rozšiřovati tuto zásadu, týkající se pouze úroků, běžících z pohledávky od zahájení řízení vyrovnávacího, a útrat, vzešlých věřiteli z jeho účasti na řízení tomto. Právní posouzení věci, jež obsaženo jest v rozsudku prvního soudu a k němuž odvolací soud přistoupil, je tedy správné a žalobcovo odvolání do zamítavého rozsudku prvního soudu bylo soudem odvolacím právem zamítnuto. Souhlasně s tím bylo také již v rozhodovacích důvodech rozsudku nejvyššího soudu nahoře uvedeného ze dne 28. února 1922, Rv I 964/21, čís. sb. 1521, připomenuto, že tehdejší žalovaný, nynější žalobce Karel L., mohl by se brániti proti odpůrcově exekuci žalobou opoziční, pokud vyrovnáním soudně potvrzeným změněn, pokud se týče omezen byl původní nárok jeho odpůrce Josefa F-a; to neplatí o útratové pohledávce 1010 K 15 h, o niž jde v tomto sporu, neboť tato zůstala, jak již nahoře bylo připomenuto, vyrovnávacím řízením nedotčena.

Čís. 1907.

Není třeba, by s návrhem dle § 352 ex. ř. byly současně předloženy dražební podmínky. Potřebné doplnění zařídí soud své po případě i druhé stolice. Návrh na dražbu společné nemovitosti za účelem rozdělení dlužno považovati za návrh exekuční, pro další řízení platí však předpisy o řízení nesporném.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R II 362/22.)

V řízení o dražbu společné nemovitosti nařídil soud první stolice návrhu dle § 352 ex. ř., k němuž nebyly předloženy dražební podmínky, odhad nemovitosti. Rekursní soud zrušil nařízení odhadu a uložil soudu první stolice, aby vyzval navrhovatele, by předložil v určité lhůtě návrh dražebních podmínek, jinak že by dražební řízení bylo zrušeno. **Důvody:** Rekursu sluší přisvědčiti, že nařízení odhadu před slyšením stran za účelem stanovení dražebních podmínek neodpovídá zákonu. Nejedná se o dražební řízení, jež má provedeno býti dle ustanovení exekučního řádu (§ 133 a násl. ex. ř.), nýbrž o dražbu společné nemovitosti dle § 352 ex. ř., při které jest použití ustanovení §§ 272 až 280 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Dle § 275 tohoto patentu jest povoliti dobrovolný prodej i bez předchozího odhadu, vlastník musí však vyvolávací cenu určitě udati. Neučinila-li tak vymáhající strana v návrhu, není to důvodem k zamítnutí exekuční žádosti, nýbrž jest věcí exekučního soudu, by vymáhající stranu vyzval, aby v určité lhůtě předložila návrh dražebních podmínek, jinak by dražební řízení bylo zastaveno. Předloží-li vymáhající strana včas návrh dražebních podmínek, jest za účelem jich stanovení exekučním soudem (§ 277 pat. cit.) spoluvlastníky při stání slyšetí a jen v případě nedohody o vyvolávací ceně jest naříditi odhad nemovitosti.

Nejvyšší soud dovolacímu rekursu ve věci samé nevyhověl, pokud pak směřoval proti výroku o útratách, jej odmítl.

Důvody:

Třebas bylo pro rychlé vyřízení návrhu dle § 352 ex. ř. doporučitelné, by současně s návrhem byly předloženy i dražební podmínky a nestalo-li se tak, aby soud první stolice dal návrh v tomto směru doplniti, nelze přes to v rozhodnutí rekursního soudu shledati nesprávnost nebo dokonce porušení zákona. Vždyť zákon nikde nepředpisuje, že by současně s exekučním návrhem dle § 352 ex. ř. musily býti předloženy dražební podmínky, jež ostatně mohou býti i v rozsudku stanoveny, ano nevyžaduje toho ani § 275 a nn. čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák., dle něhož tuto dražbu jest provésti. Jest proto na soudu, by dle zásad tohoto řízení jednal a návrh neúplně vypravený dal doplniti, by mohlo býti další řízení řádně, dle zákona provedeno. Tu ovšem může i soud druhé stolice takové doplnění naříditi, aniž by tím jednal proti zákonu. Opomenula-li první stolice vyžádati si dražební podmínky a nařídila-li ihned odhad nemovitosti, byl tento postup nesprávný (§ 275 nesp. říz.) a bylo na rekursním soudě, by tuto nesprávnost odstranil a uvedl usnesení první stolice na pravou míru, jak se také v napadeném usnesení skutečně stalo. Tomu nikterak nevádí §§ 84 a 85 c. ř. s., pokud se týče § 89 j. ř., jichž by ovšem bylo lze použiti při předpokladu, že předložení dražebních podmínek jest k řádnému vypravení exekučního návrhu dle § 352 ex. ř. třeba, že by šlo tedy o odstranění formální vady, neboť ani tato ustanovení nezakazují, by soud druhé stolice nenařídil odstranění formálních vad; nemohla by však druhá stolice zamítnouti exekuční návrh dle § 352 ex. ř. z důvodu, že nebyly současně předloženy dražební podmínky. Jest tedy dovolací rekurs v tomto bodu neopodstatněn. Co do výroku o nákladech jest však dovolací rekurs nepřipustným. Nemůže býti

pochybnosti o tom, že dle § 352 ex. ř. lze návrh na dražbu společné nemovitosti za účelem rozdělení považovati za návrh exekuční, při němž lze i náklady účtovati. Další řízení po povolené dražbě se však již řídí dle §§ 272 až 280 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. a zásady tohoto řízení platí ovšem i pro provedení povolení dražby a zejména též co do vzešlých nákladů. Leč pro otázku přípustnosti dovolacího rekursu ohledně výroku o útratách jest úplně lhostejno, posuzuje-li se návrh ve smyslu § 352 ex. ř. dle zásad exekučního řízení či podle ustanovení patentu o nesporném řízení, neboť v tom i onom případě jest dovolací rekurs do výroku rekursního soudu o nákladech ať dle § 528 c. ř. s. a § 78 ex. ř., ať dle 14 odstavec druhý cís. pat. nepřipustným a bylo ho proto za všech okolností odmítnouti.

Čís. 1908.

Vyměření evidenčního poplatku ve věci převodu notářských kaucí do tuzemska lze odporovati dozorčí stížností, nikoli rekurem na Nejvyšší soud.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R II 385/22.)

V záležitosti přenesení notářských kaucí z Vídeňské poštovní spořitelny na čs. šekový úřad v Praze, jež provádí presidium zemského soudu v Brně v dohodě a za spolupůsobení notářské komory Brněnské, jež si zajistila souhlas súčasťněných notářů, požádal čs. poštovní šekový úřad v Praze presidium zemského soudu v Brně, by vybralo od súčasťněných notářů převodní a evidenční poplatky úhrnem Kč 1140.50, z čehož na notáře Dra Mořice W-a připadlo Kč 86. Presidium zemského soudu v Brně předepsalo dru W-ovi tuto částku poplatkovým lístkem (form. 15 k § 105 jedn. ř.). Notář Dr. W. podal proti tomu stížnost nadepsanou »Nullitätsrekurs« dne 2. srpna 1922, jež vyřízením presidia mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 18. srpna 1922 byla zamítnuta; do tohoto vyřízení podal Dr. W. »mimořádný nulitní rekurs«, který mu vyřízením presidia mor. sl. vrchního zemského soudu v Brně ze dne 6. září 1922 byl vrácen s tím, že presidium pokládá za nemístné stížnost tu předložiti nejvyššímu soudu, poněvadž zamítnutí stížnosti ze dne 2. srpna 1922 jest čistě administrativním opatřením. Stížnost notáře do tohoto usnesení Nejvyšší soud odmítl.

Důvody:

Zřejmo, že vymáhání poplatku poplatkovým lístkem jest opatřením administrativním, a téhož rázu jest i vyřízení presidia mor. sl. vrchního zemského soudu, kterým stížnost proti vydání poplatkového lístku byla zamítnuta. Pořad stolic proti opatřením administrativním upravuje § 74 zák. o soud. org. (ze dne 27. listopadu 1896, čís. 217 ř. zák.) a jest tedy pořad upravený civilním řádem soudním a patentem o řízení mimosporném ve věcech takových vyloučen. Jest tedy stížnost dra W-a do vyřízení presidia mor. sl. vrchního zemského soudu ze dne 18. srpna 1922 na nejvyšší soud nepřipustna a důsledkem toho jest nepřipustna i stížnost